

Victor CILINĂ

MEZZOLAND

Versuri

Cartea întâi: "Iubiri pe datorie"

Cartea a doua: "Navigând"

Cartea a treia: "Soft stories"

Cartea a patra: "Amintiri"

UN GEAM DE MONASTIRE

=pafață=

Prozatorul Victor Cilincă a scris piese de teatru. Dramaturgul Victor Cilincă a scris proză. Amândoi au scris poezie. Pe care, uite, o așează în ochii mei, ai tăi și ai lui, exact unde lovește lumina și apoi se întoarce în fiecare singurătate. Căci singurătate se arată și se cheamă această poezie. Și geam de monastire. Prin care timpul și misterul își cern puritatea dinspre trecut sau din închipuire, în care atâtea chipuri își caută rostul și dezlegarea din lăuntru și din afară.

Poezia lui Victor Cilincă: liniște pe targă și în flori de câmp, liniște în piatră și în altare, globule albastre pe linia de plecare, lacrimă sixtină pe linia de sosire. Versuri iliade și sintagme amare, corabie cu pânze de păianjen, cu nibelungi și sirene pe Marea Noastră și pe Marea Nimănu. O fântână în flăcări și un cântec de greier cu ochii închiși. Ochii mei, ai tăi și ai lui. Exact unde lovește lumina.

Ion ZIMBRU

Mea culpa: Despre Victor Cilincă nu pot scrie frumos.

Pentru că am luat doi la caligrafie: unu atunci și unu acum.

IUBIRI PE DATORIE:

LIPSICK

Adesea locuiesc într-un cub.

*Soarele intră printr-o fereastră pătrată,
se varsă pe un dreptunghi de masă și iată
apa curge încet printr-un tub.*

*Străzile au o formă în genere regulată,
oamenii sunt în general simetrici.
Un război, o boală, un tramvai, aici
strică simetria asta minunată.*

*Au un farmec ciudat pietrele scobite,
copacii arși, femeile divorțate,
persoane vechi, cu maniere demodate,
pârâuri mici, cu maluri fericite.*

*Sunt și eu o făclie demodată,
un chibrit aprins de la capătul alb;
când voi lumina în sfârșit mai puțin slab,
va fi ultima explozie adevărată*

*după care nu voi mai ști face unghi
și arderea mă va consuma,
cărbunele, ultima dată, stins, va lumina,
apoi se va desprinde din dreptunghi.*

*Oricum, am început de mult să fumeg,
unghiurile toate mi s-au uscat,
o, rece alunec și, ce păcat
doar pedeapsa buzelor tale mă ține alb!*

GARDA PERSONALĂ

*Noaptea, când unii îngeri dorm
iar alți-s duși în promenade
îmi pun privirea de smaralde
și plec ușor, cu pas inform.*

*Am timp destul să mă întorc
în ascunzișul de sub pod.
Îmi fac în mintea mea un nod
să nu uit când te văd, să torc.*

*Parfumul ți-l găsesc ușor
și plec pe el - aleasă pradă,
dar ochiul nu poate să vadă
cum trec, motan necruțător...*

*Ajung, cu pasul meu inform,
la timp să prind din zbor o astră
care-a-ndrăznit să te lovească
noaptea, când unii îngeri dorm.*

*Pansată cu lumini de soi –
căci fruntea s-ar putea să-ți ardă,
să-ți dărui tainic o zăpadă
care nu cade pe la noi.*

*La gândul de-a te fi durut
și că s-a dat în tine-o luptă,
să-ți ling supus aripa ruptă,
apoi m-oi face nevăzut...*

* * *

*Tu, cucerită cu pumnul,
învinsă cu tunul,
până la ultima grenadă,
până la unul,
tu, apărată la poarta din față,
îți deschizi porțile din spate.
Ești atât de plină de tumulturi
și de fosfor,
c-am să te scot din cetate
cu furtunul,
c-am să te pompez prin conducte mari de oțel,
groase, groase, să nu plesnească!*

RONDEL DE MINE CĂTRE TINE

*Cutia muzicală tace blues-uri;
i-ascund cheița, s-o întorc doar singur.
Năuc de grijă, dar tentat de-abuzuri,
Ridic capacul - parcă mă înfrigur...*

*Te-adulmec bine, ca să mă asigur
că nu te-ascunzi de mine prin urmuzuri:
Cutia muzicală tace blues-uri -
ți-ascund cheița, s-o întorc doar singur!*

*C-un mic regret, calic încă-n havuzuri,
aed verzui, te smulg de pe cutie -
copil de verde, pângărit de blues-uri
să te-nvârtești, în timp ce, aurie,*

cutia muzicală tace blues-uri!

* * *

*Pentru că
dragostea nu lovește cu pumnul,
ci doar cu numele;
pentru că azi
nu rămâne trandafirul
și nici măcar numele său,
îți dăruiesc acest enorm adjectiv
pe care eu l-am uitat –
să rămână doar
în amintirea lui
numele meu.*

VINUL VERDE

(sub amintirea lui Chagall)

*Când verdele dă-n negru, e misterul
pe care sora Noapte-l pune-n pază...
Atunci, mijește-mi ușa și cutează
să înfrunzești pupilele-ți ca fierul!*

*Să-mi torni apoi în cupa ta întoarsă
oftatul unei nopți de tandre geruri,
când se cocoată sufletul în Ceruri -
mercurul torturat de-o șoaptă arsă...*

*Nu-i voie să privești lumina stoarsă
prin care vinu-i strecurat în oale
în timp ce Timpul în pământ se varsă!*

*Lăsând fântâna de văzduhuri arsă,
luai din verdele Măriei Tale,
ca să-mi ivesc, din păpădii, o casă...*

MOARTEA SIXTINA

*A trecut Moartea pe lângă mine,
ca un tren încărcat, gemând de navetiști
(trenuri din acelea
care trec pe lângă gară
ca să oprească mai încolo,
în câmp,
ca să nu mai urce și alții
peste morții cei vechi,
peste morții cei foarte vechi,
pentru care Moartea a oprit în gară
și cu o foarte, foarte foarte mică întârziere,
morții care au urcat
mai de la capăt,
care stau confortabil -
nu s-ar mișca o palmă mai încolo!).
A trecut Moartea pe lângă mine,
nimeni n-a tras semnalul de alarmă, ca să oprească,
să urc.
Atunci am tras semnalul,
(semnalul meu de alarmă ca un strigăt
în întunericul sălii de cinema,
la un film cu multă Moarte -
oameni plictisiți
de țăcănitul roților de tren ale Vieții,
bucuroși de sângele altora,
de sângele altora,
umbra sângelui umbrelor vii de pe ecran...)
Am alergat după ultimul vagon,
apoi după umbra ultimului vagon,
care întindea, ca un frate,*

*mâna, întinzându-se spre degetele mele întinse,
rupându-se de braț, de umăr, de fuga mea
(Mai ții minte Capela Sixtină,
mai ții minte viața acelor mâini întinse?).*

*Piciorul mi-a alunecat
pe scara uscată pe vrejul uscat al vagonului,
din mers am prins bara uscată pe coaja uscată a vagonului,
privirea mi-a alunecat
de pe bara șlefuită
de atâtea și atâtea și atâtea și atâtea priviri
care n-au fost în stare să prindă din merssSă urce
și-au alunecat, vai,
sub roțile vagoanelor,
sub roțile Morții,
fără să oprească,
fără să tragă cineva semnalul de alarmă,
și atunci s-au trezit
tăvăliți ca și mine,
aruncați, printr-un nenorocit accident,
în nenoricita asta de Viață...*

Ca pe tavanul coșcovit al unei Capele Sixtine!

IARNĂ LA DUNĂRE

*Se-anunță iarăși Vreme rea,
pe Dunăre curg iarăși sloiuri;
copaci bătrâni, din sumbre soiuri,
în Dunăre s-au prăbușit...*

*și vântul cade peste noi -
parcă n-am fi, parcă n-am merge
și parcă pașii ni s-ar șterge,
potecile pe care vii...*

*Pământul peste Cer apasă
și ploaie de nisip se lasă
peste deșertul de pucioasă
al Dunării prin care merg.*

FOARTE UNU

*Nu moare nimeni de singurătate –
uneori îți mai cade în cap o cărămidă, o clădire, câte un oraș,
unii sunt mâncați de tramvai, alții, călcați de tigru,
dar nimeni nu moare singur de singurătate, trebuie
să fie ajutat...*

*Cauți în cutia de poștă și în cutie nu ți-au pus nimic,
doar scrisori rătăcite de la nimeni care se iubesc,
îți torni un pahar într-un singur pahar, o
singură farfurie îți împarte existența la unu*

- unu împărțit la unu ne dă nimic! –

*noaptea încui o dată de două ori
și le ascuți zgomotele:
pereții sunt subțiri ca niște șaluri de păianjen,
auzi iubirea și glasul și zgomotele și tot.*

*Dimineața ai mai mult curaj,
îți faci cafeaua – o singură ceașcă și
îți treci în revistă fostele cuceriri, știi,
primele Ea, romantismul, apoi vânătoarea
și toate, toate celelalte.*

Îți aduci aminte unde ți-ai pus primul sărut.

*N-ai ales bine locul de temelie:
au construit deasupra un oraș!*

NISIP LA CAFEA...

Jobenul alb tocmai a ieșit dintr-un iepure negru,

Ce lin plutește corabia de apă pe râul de prundiș!

Mă uit în față, așteptându-mi fratele ucis...

Și scheletul lui Yorik, cu lacrimi albe de var stins

Plânge după scheletul viitorului Hamlet

Care se tot acopăr' cu carne, zi după zi,

Îngropat încă în cerul oamenilor vii.

Cântecul își cântă mierla,

Sticla dă, mai cu milă, forme focului,

Sălbatecul din peșteri naște-acu' un dumnezeu vechi.

Cafeaua mi-a încălzit nisipul: e destul de gustos...

Înmormântarea mi-a ieșit bine – ar cam trebui să mă nasc!

SCLAV

Ai trecut peste mine,

iubita mea,

ca o câmpie

peste un cal

EVOLUȚIE

Un om

**își tatuase pe mână iubita
și mult după ce s-au despărțit
își privea
din când în când
mâna.**

După mulți și mulți ani

se uită

**într-o zi,
o găsi tot acolo
pe coaja pielii, vai,
o bătrână!**

DE VERDE

Mușchiul tandreței mă cuprinde,

iubito,

Iar am s-ajung la tine verde!

TIMP

Trecutul e o barcă

ce-abia s-a spart de mal

LUMI

Ce vremuri rele:

Toată lumea-i bună!

SUPRAVIEȚUITORUL

Inima mea,

din cioburi făcută fiind,

nu s-a spart...

RUGĂCIUNEA CUVÂNTULUI "EU" CĂTRE CUVÂNTUL "TU"

ȘAPTE

1,

uneori cutează, alteori nu cutează.

Împărțirea e fără rest,

unu singur jos se așează.

1,2,

doi ochi și cu doi

formează o forță bizară.

(nu vorbesc despre noi!)

1,2,3,

sunt și intrări, sunt și plecări,

sunt și ieșiri, sunt și reveniri,

iubim o dată de două ori.

1,2,3,4,

se face saltul,

nu ne mai placem,

ne place altul.

1,2,3,4,5,

ne mai supărăm,

(nu ne mai prefacem)

ne luăm jucăriile și plecăm.

1,2,3,4,5,6; 1, uneori îndrăznește,

alteori nu cutează.

Împărțirea e fără rost.

Unu e singur, nu se așează.

1,2,3,4,5,6,7,

a șaptea zi, gata treaba,

e săptămâna povestită

și murim degeaba.

13.07.85/ 17 grade 07' lat. S și 11 grade 24' long E – pe Atlantic

VIAȚĂ-DE-CÂINE

Max avea un câine (Smiller)

și oriunde pleca,

pretutindeni îl urmărea

ca un câine adevărat -

- Max pe Smiller, de el vorbeam.

Ce viață de câine, să-ți urmărești javra

prin ploaie - prin ceață - prin priveliști mărețe!

Tras de lanț, Max ar fi vrut

să se oprească prin piețe, să viseze-n vitrine

sau măcar, mă-nețelegi, să se-oprească și să...

Dar câinele nu se oprea, câinele își urmărea mirosul!

REFREN: Drumul e greu și Max mai ofta

și câinele obosește, dar s-oprească, mai va!

și Max își lua drumul haihui,

nu oprea nici o clipă să asculte cântări

ca Ulise legat de catarg, Max legat de câinele lui...

În viața asta, unde n-ai nimic cu adevărat,

ține-te de câinele tău

și norocul nu te va părăsi prea mult.

E limpede: de viața ta ține-te ca un câine:

fără Smiller, Max, n-ar avea nici un rost să alergi,

totul ar fi prea ușor.

Deși nu poate opri să cumpere-un ziar

- oricum, ziarul nu-i pentru o cotarlă ca Max,

condamnat la veșnica urmărire a Marelui Câine.

Viața stă în nimic,

lingându-ți rănilor, mergi mai departe

imaginându-ți femeia, copilul

și poate statuia în cinstea ta după, dacă...

* * *

Într-o zi Max s-a așezat pe marginea drumului.

Nu ploua, nu era frig, vântul parcă murise,

dar Max rămăsese pironit locului,

potaia uriașă o luase însă din loc -

se făcuse cât un cățel-cât o vrabie-cât un bob de zare...

Unde e câinele tău, Max? Unde e omul tău, Smiller?

REFREN: Drumul e greu și Max mai ofta

și câinele obosește, dar s-oprească, mai va!

Max s-a oprit să-și aștepte umbra, săraca...

Max miroase a câine, dar acum este singur

ca Ulise mirosind a mare, la azilul Itaca...

ROMANȚA MĂRUNTELOR IUBIRI

Dacă filme nu vedeam

te iubescul nu-l știam...

Te priveam ș-atâta tot,

mă priveai ș-atâta tot,

am fi răs și am fi plâns,

mi-ai fi spus să te țin strâns

și cu mine ai fi fost

proastă tu și eu un prost,

anonimi și șterși și mici...

Cum iubesc ăștia pe-aici,

ar fi răs lumea de noi!

Dar, cum este și firesc,

umbrele se potrivesc,

umbrele s-or săruta

și apoi ne-om așeza

!La un metru și ceva

pe o bancă de la tren,

așteptând ceva "etern"

care... "sigur va veni"...

Vom spera și vom iubi

și-apoi ne vom despărți,

pentru prima dată tu,

pentru prima dată eu...

Vom pleca din orășel,

ne vom aminti de el:

"Lacrimi de un singur fel"...

Nu ne-om aminti nimic

pentru-o vreme și ceva...

Trenul însă va avea

drumul scurt și-n spate, tii...

Ce fanfară și câți vii!

FOARTE DOI

*După ce că nu-s lumini
căzând dens din înălțimi,
mai suntem și izolați:
e zăpadă pe tulpini!*

*Să te-ntreb nu prea cutez
de zăpadă ce să crez
când pe colțu-mese-alegi
tu neghina din orez.*

*Patul nostru e curat –
îngerul nu s-a culcat.
E târziu, da' mai e timp, așteptăm un timp înalt...*

*Tu nu cânti, dar te ascult:
nici un zgomot nu-i mai mut,
te privesc, da' nu mă vezi
că visezi la mine mult.*

*Nu ne mai certăm deloc -
pentru noi e destul loc.
Nu ne merge radio,
dar avem (puțin) noroc...*

APROAPE DE-APROAPE

Nu-ți lăsa îngerul aproape flămând

Nu-l lăsa pe hol, în fața ușii – dă-i un semn!

Dacă nu-l îmbii măcar în bucătărie,

Dacă nu-i descalți adidașii oboseți,

S-ar putea întoarce aproape în Cer:

Odată aproape am avut un canar

Era al privirii mele și al îngerilor

Aproape că l-am pierdut,

Aproape că l-am ucis cu dragostea –

Dar nu am știut să-mi deschid colivia

Și el a zburat, vai,

Prea aproape de libertate; atât de departe,

Atât de departe de-aproape!

Să-ți mângâi îngerul pe umărul stâng,

Să-ți apeși palmele pe-amândoi umerii lui:

Să șadă, să primească, din mâna ta, cana,

Tu apoi aproape să-i ștergi picioarele oboseite

Cu părul tău:

Întotdeauna mersul obosește un înger zelos,

Mai bine zboară o vreme alături de el.

Mai aproape de-aproape...

CÂNTEC DE TINE

*Am fost pribeag, m-au învățat de toate
duminicile, strâmt pe bulevard,
ades flămând, mai rar mințind, pe fugă,
femei visând la blăni de leopard.*

*Acum, că te-am găsit, acum, în fine,
m-am domolit, nu mai visez - nu țin!
Pe sârme nu mai joacă arlechine:
circul s-a-nchis, puțin câte puțin...*

*Ne-așteaptă zile calme, ploi puține,
o fericire - de ce nu? - și cam atât..
Am timp destul acum, te am pe tine -
poate că totuși sunt un om avut...*

*Mă tem că nu mai este nici o teamă.
Vreau să surâd, deși acum nu-mi vine.
Păcat, momentul pare plauzibil..
Iubirea mea, mă tem că va fi... bine!*

BLUESUL VĂCUȚEI

*Viața mea începe îndeosebi ca o vacă:
se trezește molâu, lumina parc-o tâmpește.
Biciul cunoscut o scoală însă și-o liniștește.
Ea e mulțumită cu modul acesta de viață săracă,
e mulțumită cu fânul putred, chiar și frunzele pot ca să-i placă...*

*În drumul ei, vaca nu vede decât amănunte,
nu sesizează Omul ca detaliu de clasă.
Îi place doar când stăpânul în traistă-i îndeasă
verdele crud, mai bun (pentru ea) decât altele multe,
cum ar fi, să zicem, o casă, o mașină ori un vâl de mireasă –
vaca-i simplă de felul ei și de Shakespeare nu-i pasă.*

*Poți să faci și (în zadar!) declarații văcuței –
vaca-i vacă și nu citește poeți contemporani,
dar chiar de boul nu are stare și n-are bani,
tot poate spera într-o (buuună) zi la copita micuței.
De altfel, cea mai mândră din sat la oiștea căruței.*

NAVIGÂND:

STRICTUL NECESAR

*Plouă, plouă în șir indian,
picătură după picătură,
ca un tren de marfă care
nu-și oprește vagoanele
înșirate în nici o stație...
Fiecare are câte-un prieten pe undeva,
așa că eu mă retrag cu domnul Dickens în traducere,
care zice că mi-e prieten.
Păianjenul de colț ascultă în mijloc muzica.
Domnul Chopin se întoarce pe partea cealaltă
și atât de frumos spune mister Charles
cum a făcut conașul Pip carieră
ajutând un sentimental recidivist,
încât din țăran a ajuns ca mine,
să stea în casă cu chirie
și să admire la oraș progresul
stând de vorbă cu scriitori englezi netraduși,
încât încep să iubesc oamenii în cantități mari,
încât mă înduioșez chiar și pentru mine,
de mă îndur
să mai respir puțin și în interes personal,
dar numai puțin,
numai strictu' necesar!*

MOARTEA - CA SALĂ DE AȘTEPTARE

Au început să vină doamnele negre -

cuminți, femei ca de țară, cu gesturi sărace, numărate.

Nu se cade să râdă, zâmbetul îl acoperă

cu palma. Așteaptă cuminți pe sală: dom'

doctor

nu dă încă drumul la vizite. Unele

nici n-au "să-i vadă" azi, dar ele așteaptă, așteaptă. Au așteptat o viață! Pleacă și

mai vin mâine. Mai vin poimâne. Vin.

La ora serii, străzile se umplu de femei negre

care merg să-și ridice bărbații de pe unde sunt,

unii din cârciumă, alții de pe la alte muieri, albe.

Sau traversând tocmai strada sau tocmai privind

o înmormântare frumoasă, reușită. Cele mai multe n-au curaj

să intre-n speluncă, ei ar putea să se supere,

unii le mai bat apoi și le înjură de viață

dar ele tot se duc seara acasă

seară de seară

se duc de o viață seara acasă!

La ora când nimeni nu mai are trebuință de noi

ne duc și ne culcă.

La ora cinci, pe un zvon de lumină,

Ss întorc în cete negre,

Vorbind încet despre bărbații lor,

așa cum îți vine să vorbești

despre cei duși...

MIȘTO!

Vaca cerului geme pe cer,

ugerul-umflat o seacă de durere,

picături mai scapă – de, sfârcuri obosite,

fierbinți: sfârâie!

**Vițeaua trebuie să fi fugit,
poate-a crăpat dracului
și mă-sa se tot chinuie să plouă, cu ugerul plin!**

**Ridic fața:
mă nimeresc, mă nimeresc săgețile rupte ale ploii –
laptele cerului
șiroie – uite, iar și iar!**

**Cerul leapădă,
aeru-i ud,
Pământul soarbe, supărat, pe furate:
setea lui n-are loc de mine
și laptele cerului e prea grăbit ca să curgă.**

**Deschid ochii,
îmi spăl ochii –
ce mișto! Ce miștooo!**

**Și mai simt și ura pământului
da' nu mă dau, nu mă dau în lături –
e prea mișto,
eu am pus primu' tălpile peste tot!
Așa, de-al dracu'!
Pământul va bea doar ce curge prin mine!**

**De după colț,
Lumea vine cu setea ei...
Dar ce mai, e mișto, frate, e foarte mișto!**

SCURTCIRCUIT GREȘIT

Și-atunci trenurile noastre s-au întâlnit undeva între

stații

și-atunci spațiul a devenit brusc iarăși ics-igrec-zet

nu mai eram doar un drum rectiliniu-uniform spre o cauză

iar conductorul care ne ceruse bilet

coborî ca să șteargă geamurile și să ne vedem

Am plâns când te-am văzut cât de albă

am plâns eram curat și-mi venea să ning cu flori

către tine să mă preling am îndrăznit încet înceteet

ca mierea lunii încet înceteet pe tulpinile dulci de nalbă

Știam că trenul tău vine dinspre lcs

și trenul meu aleargă către lcs

că trenul meu vine dinspre lgres

că trenul tău pleacă oricum spre lgres

dar tot am coborât dulce clipă

ca tulpina de nalbă noaptea

o secundă eternă tu erai în sfârșit lângă mine și erai

în același timp undeva undevaaa

cred c-ai vrut să ne luăm ușor de mână

cred c-ai vrut să ne luăm ușor de lume

dar ai început să plângi sau poate ploua cu tine

se întunecase în jurul tău cu împrejurul meu

pasul tău a călcat cred pe ceva -

am dus inima la mână apoi sângele singur singur s-a oprit

apoi rana din frunte pe care călcaseși

nu mai sângea...

*Aveam gura plină-ochi de adjective
aveam ochii dilatați până la urechi de-atâtea compartii hazlii
un menuet fâlfâia din vârful elitrelor atât cât trebuie pe deasupra noastră -
două trenuri între două stații între două ninsori -
un poem îmi deschidea acum buzele
cum împinge brutal iarba pământul primăvara
strângeam din dinți
atunci i-am zis:
vremea e prea scurtă pentru adjective;
nu trebuia să vorbesc îmi venea poemul înapoi -
mâncasem prea multă poezie veche
mi-era rușine cu duhoarea compartiiilor mele
metaforele izbeau ca pickamerul să-mi spargă dinții*

*Iar tu ți-ai întors privirea ta fără adjective
de la fereastră
ai observat atunci străinul și umbra străinului care eram în fața ta
în fața ta era o fereastră care da
spre altă fereastră
străinul care eram eu la tine cu durere se uita*

*Atunci ai făcut semn și vremea a reînceput tictactictactac
iar conductorul care ne ceruse bilet
a murdărit geamurile la loc
trenul tău a întors capul și a plecat înapoi spre Ics
trenul meu s-a pregătit s-o zbughească spre Igrec
și fumul a coborât la loc peste foc*

Pentru Diane

DORMI, DORMI

De vei avea ochii verzi

când te vei trezi

vei vedea Pădurea

deschizând ochii, când te vei trezi.

Iar de vei avea ochii negri

când te vei trezi

vei vedea Noaptea

deschizând ochii, când te vei trezi.

Dar de vei avea ochii albaștri

când te vei trezi

vei vedea Marea

deschizând ochii, când te vei trezi.

Orașul tău e atât de departe

încât nu mai știu

ce culoare de ochi vor avea ochii tăi -

verzi - negri - albaștri

când te vei trezi.

Când te vei trezi

vei vedea Pădurea

poate

vei vedea întunericul

poate

vei vedea Oceanul

poate

vei vedea...

Nu și ochii mei către tine.

Așa că dormi, dormi!

Scris la 22 grade 20 minute latitudine sudică și 12 grade și 57 minute longitudine estică, undeva pe Atlantic.

OASELE TIMPULUI

*Ca o turmă de animale
mari, bolnave,
care gâfâie pe marginea drumului,
pentru a-nngenunchia apoi
uscându-se - fruct fără om,
în nisip,
la poalele Timpului...*

KINTOCEN

*Pașii mei străbăteau pășunea de sticlă.
Ziduri de faianță în soare străluceau.
Casele de porțelan muiau lumina în lapte.
Paiele de orez în apa de smaragd.*

*În cetatea Kinto-cen pașii răsună totdeauna
ca niște tobe plăcute zeilor. Pașii
în cristal cântă: kin-to-cen-kin-to-cen...*

*În cetatea ascunsă, porțelanul lucios
îmi amintește de ochii tăi umezi.*

*- De unde ai luat lutul acesta fermecat,
zeule bun?*

*- Din carnea bunilor tăi s-a făcut
iar privirile celor mai frumoase femei
îl mângâie,
ca vântul iarba când oamenii dorm.*

VINA DRUMULUI LUNG... (întru vânătoarea lui Ștefan Augustin Doinaș)

**Un tânăr erou, îndrăgind Depărtarea,
(acesta sunt eu și cred c-ați ghicit)
a luat bucuros drum deschis, peste Marea
ce pe nimeni, nivicând, n-a făcut fericit.**

**Pretutindenii în Lume sunt oameni și case,
pretutindenii pe Lume speranțe, iubiri...
Amintirile tale sunt cu mult mai duioase
când ai poza cu casa și tabloul cu miri.**

**Lumea-i nouă pe-aici și nu știu românește
negustorii cinstiți și nici hoții săraci.
Depărtarea ne fură din viață hoțește;
vrei Acasă, Dumnezeu îți răspunde: "too much!"**

**Câte-un mal se arată o zi-două din ceață
și schela te aruncă în orașul străin.
Prin ferestre bănuiești un străin mod de viață
și frate-ți rămâne doar paharul cu vin...**

**Se termină paharul, se termină și zarea
înghițită de valuri cât o viață de om.
Vântu-și reglează din noapte suflarea
și îndreaptă spre casă numai umbra de om.**

**Dacă ai rădăcină, dacă porți rădăcina,
cătrec țarm îți întorci obrazul să vezi.
Ai ales lungul drum, doar a ta este vina
când târziu, înspre toamnă, țarmul verde-l visezi.**

21.08.1985, Atlantic: 18 grade 30' S, 11 grade 28' E

SOFT STORIES:

ROCKADĂ

*Vara trecută am purces la mare,
în toamn-am plans, dar iarna s-a uscat.
Doamna trecută am purces la vale
și cad de-atunci și nu mai sunt curat.*

*Doamnă de-acum, nu te întreb de mâine:
nu pari mai albă, nimb adevărat!
Te tai felii, înting trăiri cu pâine,
m-așez la masă, tu te-așezi la pat...*

CÂNTEC DESPRE BUNELE SOȚII

*Femeile-s de două feluri,
dar nu cunosc nici una drept model...
Eu spun că toate sunt la fel,
doar câte una are țeluri
și se abate de la țel.*

*Deștepte, proaste, slabe, pline,
te-nșeală sau te părăsesc,
fair play sau fără de rușine.
Unele-s blânde (dar puține!),
vor leafa ta și nu pe tine!
Au rude, neamuri, soacre, cunoștințe,
sunt mândre când bărbatu' li-i "mortal",
că-i inginer sau chiar intelectual,
dacă-i înalt și are tenul pal
precum și-n alte două-trei privințe.*

*Gătesc, îți spală, spală bine,
citesc romane (de amor) meschine*

*și când se satură de tine
obișnuința le mai ține
și uneori te mai și părăsesc.
Se mai întâmplă să te-ntorci la tine,
să nu te-aștepți în fapt să îi găsești,
tu să-i declari că totuși o iubești
da' el să te cotonogască bine!
Femeile sunt bune. Da' puține!*

BĂRBAȚII SUNT CU TOȚI DE DOUĂ FELURI

Bărbații sunt de două feluri:

cei care fug, cei care mint!

De-ți toarnă vorbe de alint

sau dacă au în viață țeluri,

bărbații sunt de două feluri!

Dacă-s mai blegi sau din oțeluri,

dacă te-ncântă c-un sărut

sau sunt timizi la început

și-apoi te poartă prin hoteluri,

bărbații sunt de două feluri!

Ca sepia după cerneluri

se-ascund după un nor de fum

și când cu ei să pleci la drum

făr' ca să-ți mai ridici creneluri,

bărbații sunt de două feluri!

Bărbații sunt de două feluri:

cei care mint, cei care fug!

La altele mereu ajung,

în alte zone cu hoteluri:

bărbații sunt de două feluri!

CÂNTEC JILAV

*Și dacă pleoape ți-e bolnavă
de-un plânset fin, poate duios...
Vax! Ceru' nu privește-n jos
și fața ta e doar jilavă.*

*Și dac-ai poftă de iubeală,
te dai de-a dura pân' la rupt.
Poteca mea e dedesupt
și calc apoi mai cu fereală.*

*Eu când iubesc mă port frumos
și mă dedic iubirii vaste,
dar dac-ar fi să plec la oaste,
aș fi gelos și cam zemos.*

*Iar dacă pleoapa e bolnavă
cine privește-n jos, în stradă?
Căci, sigur, bine n-o să-ți cadă:
tu convergent, iar ea, concavă...*

*La piept cu bluza desfăcută
te face să îți ieși din minți!
Doar mama (vorba-i de părinți!)
cu socoteala-i încheiată –
face dulceți, suc, bulion,
pe stradă capu' nimeni nu întoarce...
În rest, orice femeie toarce
când dezbrăcată-i de palton.*

*Ades plecăm perechi la sindrofii
și ele stau cuminți la masă,
privesc bărbați străini, da' nu le pasă...
sau... hm, mă rog, n-ai cum să știi...
Noroc de poți să le mai torni copii –*

*ăștia scâncesc și-ades din somn le scoală,
mai fac cu ei și lecții pentru școală.
("copilu'n cas' aduce bucurii!")*

*Dar tot tu pleci cu el să-i vezi bunicii!
Că ea... muncește mult. (După program!)
Și-i pricepută: a schimbat și-un geam
spart chiar atunci când... ai găsit indicii...*

*Eu când iubesc nu iau deloc otravă ,
mă pieptăn și vorbesc frumos.
Din dragoste nu am folos
și nu ridic iubirii slavă.*

*Și dacă pleoapa mi-e bolnavă
de-un plânset vag, tuberculos...
Vax! Ceru' nu privește-n jos
și fața mea e doar jilavă!*

CÂNTICUL ANCOREI

*I-am dăruit un lanț de-aramă
cu un simbol la capul său –
o mică ancoră, ușoară,
să ne ferească de-orice rău.*

*Ne-am ancorat, am zis atuncea,
și-n dragoste ne-o fi un semn...
Eu am plecat apoi în lume
pe o corabie de lemn.*

*Jurasem c-om iubi de-a pururi
și că pământul e rotund...
Corabia opri în radă
și ancora căzu la fund!*

CEAI BAYAN *

*Ca și ceaiul pe farfurioară
S-a scurs fericirea mea,
Când patima mi-a mișcat mâna.
Ai luat farfurioara,
Ai băut din fericirea mea –
Dar ceaiul era de-acum rece:
Nu mi-ai înțeles patima...
Cu lingurița de argint
Am amestecat dulceața visului
Cu ceaiul amar al zilei –
Am să mai scutur puțin paharul,
Vino de bea puțin, puțin ceai,
Sunt încă fierbinte,
În farfurioara mea...*

(23 iulie 2004 – Yalova)

---

* bayan: bărbat (tc.)

AYRAN *

Mi-am pus trecutul în ibric;

Mi l-ai citit, an după an...

Eram la degetul tău mic,

Nu mi-ai ghicit în ochi nimic

Și viitorul în ayran.

** ayran: băutură răcoritoare - yaurt sărat (tc.)

AMINTIRI:

ZEN

(Aplauze pelungite)

Era micuț și supus și fără familie –

tot numai o artă:

- **sub împăratul Xiu-Fu vopsea pereții pagodelor**
- **sub împăratul Xen-Xiu i se dădea voie**
să scrie frumos unele din lozincile oficiale
- **sub împăratul Xa-Xio rămăsese singurul pictor oficial de lozici oficiale**
- **sub împăratul Ma-Sai își pierdu funcția și**
odată cu ea capul.

Împăratul Xiu-Fu fu bătrân atunci când muri

Împăratul Xen-Xiu era prea tânăr atunci când fu ucis

Împăratul Xa-Xio era un viteaz –

rupea cetele dușmanului și

rupea capetele supușilor.

Zen a crezut toată viața că

un împărat are întotdeauna dreptate

(pentru el erau importante culorile:

o declarație de război era

pentru Zen, zugravul de pagode,

o inscripție neagră pe fond roșu

- **Ce frumos e scrisă – să zicem –**

o condamnare la moarte

a unui dușman al poporului

(împreună cu dușmana sa soție și

dușmanii săi prunci) -

roșu pe fond azuriu și

cu umbre albe în jurul literelor aldine!

Pentru el un decret era

însă

*o problemă doar de nuanță și
se bucura sincer pentru fiecă nouă lege
care schimba iarăși culorile.*

Nu, Zen nu era om politic

(ce artist moare odată cu Zen!)

Nu, Zen nu era nici diplomat,

însă deosebea nuanțele:

- o lege care interzicea vânzarea lânii

în zilele de marți

trebuie scrisă sobru, fără pic de fast,

cu caractere drepte

- înfierarea unor miniștri

“trădători de patrie și neam”

căpăta gălbuiul cinstit al hârtiilor vechi de cancelarie,

stropit cu verdele chinezesc al mușchiului ud de celulă

- un anunț cu privire la

impozitul pe miei și

în egală măsură la nașterea în masă a copiilor

trebuie scris negru pe alb!

Totul era perfect, însă

ghinionul lui Zen fu acela că

împăratul Xa-Xio era un împărat războinic

și împăratul Xa-Xio învinse la Takodai

și împăratul Xa-Xio învinse la Mafonsu

dar împăratul Xa-Xio fu bătut măr la Mingsang

În locul împăratului Xa

urcă împăratul Ma-Sai, învingător

(Aplauze prelungite!)

Evident, lui Ma nu-l plăceau

**lozincile lui Xio și nici culoarea lui și
(dacă lui Nero îi place Nietzsche,
după căderea lui Nero
Nietzsche e declarat incendiator!)**

**Zen fu deci spânzurat de rigoare
cu o funie din cânepă cafenie
pe fondul unui cer violet
care distona enorm cu albul strident al figurii!
(Lanțul se strânse în jurul gâtului,
ocazie cu care Zen își pierdu și funcția
și sensul obiectiv al culorilor.)**

(1980)

SECETĂ DE EXEMPLE

**Biserica-i săracă, nu-s icoane,
lumina ce-o împrăştie-i prea rară,
spunem că ducem viaţă exemplară,
sfinţii pe fruntea lor poartă ocară:
suntem reaşezaţi pe multe plane.**

**Converg mai multe drumuri spre Vecie,
pe care să te sui - e întrebarea.
Peste ce-a fost se-aşterne gros uitarea.
Praful îşi schimbă în văzduh culoarea,
nimb să devină-n zori, de bucurie!**

**Se schimbă Cerul în văzduh de naşteri.
O, prăfuiţi sunt morţii, în cripte ca în rafturi
din care-i scoatem numai să ne mândrim, că-s maturi,
cum că nu au murit de moarte bună-n paturi
ci morţile li-s vii într-alte laturi...**

**Ne plângem când nu-i moale, când sunt geruri
ce lacrimi le-ngheaţă-n chip de rune.
Suntem stabili, cum e nisipu-n dune
şi căutăm icoane de boli bune
să vindece-n prostime dor de ţeluri.**

(1983)

PEDEPSE EXEMPLARE

**Calu-Mpăratului-i cam chior,
ploada-Mpăratului, cam șchioapă,
nu se mai găsește strop de apă,
au țărani numai un picior,**

**Nu mai plouă nici de Sărbători,
soața Craiului e foarte cheală -
din atâta sfântă betegeală
vizionari trec drept nevăzători!**

**Se întunecă destul de des,
lupii joacă șleampăt menuete,
Gâdea scrie noaptea, pe manșete,
versuri lungi, cu dublu înțeles...**

**Metrul etalon e interzis,
subversivă-i cartea de Citire,
lumea se măsoară peste fire,
strâmb, pidosnic, oblu, imprecis.**

**Sfinții poartă sifilis în glas...
A ieși din apă se învață
(ca uleiul bun la suprafață)
Adevărul, numai de e... gras!**

**Ne tocim de garduri și ostrețe,
Libertatea ne-o strigăm la câini,
ne plivesc stăpânii de stăpâni
și Pitagora e ars prin piețe...**

(1982)

DERIVĂ

*Plecarea aceasta –
de două ori plecare:
odată cu femeile fluturând
pleacă și țărmul
navigând spre o nouă corabie,
mai fericită...*

POVESTIND, ULISE COLINDÂND LUMEA

*Într-o noapte
vântul mi-a adus
un oraș strein.
L-a aruncat pe nisip,
în ochii mei,
la picioarele porții mele.
L-am văzut dimineața
și toate străzile lui erau pline de oameni.*

*Și oamenii alergau
care spre porturi,
care spre gări, unii chiar
se suiseră în avioane și așteptau
să încolțească,
să rămână locului,
căci orașul va pleca!
Pisicile, câinii, precum
și alte ființe-ale omului,
sătui de drum,
își săpau cotloane-n nisip.
De ce vă grăbiți?, i-am întrebat pe acei streini.*

- Mâine va cădea aici un alt oraș...

MEZZOLAND

*Pământul ar fi tot o Mare, ciudată, solidă, inversă, cu abisul înfipt în cer,
cu o Groapă a Marianelor: Chomolugma –
bârfesc sirenele pe la rânduri....*

*Că scoici vechi de vârf
și pești petrificați de data trecută a mărilor,
sunt mărturie...*

*O Mare de piatră, cu maluri mișcătoare de apă,
în care s-or fi scaldând sirene de bazalt,
pești din marmuri și filoane de șerpi...*

Nu credeți în sirene?

*Unii bifează Everestul,
alții coboară în Lună,
dar Marea rămâne veșnic închisă omului, cu secretele ei:
peștii tac, pietrele își țin gura, algele sunt mute.*

*Dacă am pune Marea pe cer și cerul jos,
sau am rămâne egal, fără sus, fără jos,
indiferent, ca la cărți – cu riga sus și riga jos,
sau dama sus și dama jos,
ne-am putea trezi cu Atlantida pe cap,
cu vase de război grecești, romane și feniciene,
cu toate brațele Victoriilor invalide,
cu toată Istoria care s-a fărâmițat
și a curs pe râuri
și de acolo în mare,
s-a evaporat și apoi tot cade-n ploi de marmură,
în frisoane de bronz
sau pale de lut de roată romană...*

*Preeria cerului de Atlantic
comunică prin Gibraltar cu
cerul verde de luncă al Mediteranei,
apoi cu văzduhul strangulat la Marmara,
spre cerul negru al furtunii Pontului,
cu toți afluenții săi de vânt...*

*Dacă nu putem iubi totul,
dacă nu putem cunoaște totul
ci numai pe jumătate –
trăim pe jumătate,
în Lumea-jumătăților-de-măsură:
jumătate apă/ jumătate aer -
numai o jumătate din trup bate mările
(jumătatea moartă din noi),
cealaltă jumătate moare câte puțin
de fiecare dată când corabia pleacă
și când ancora scârțâie ridicată pe cabestan...*

*Trăim la mijloc, într-o țară de jumătate.
Uneori, numai jumătate din umbra noastră
rămâne acasă,
ne ștergem ușor
ca o poză veche de atât ținut minte.
Cealaltă jumătate din umbra omului,
cea pedepsită să plece,
alunecă în apă
peste copastie
și marea se închide
deasupra ei
ca un cer ud.*

LAUDĂ FIINȚEI

Cetitorule

nu păși

peste mâna ce scrie

peste scoica din melc

nenăscută soție

peste blânda iertare de dor

ce-i menirea

să dea rod fericit

Soarele și iubirea

spre lauda Ființei

și-a tot

ce nu stă-n calea zborului

și-a tot ce e r o g v a i v

cetitorule

CUPRINS:

Cartea întâi: IUBIRI PE DATORIE

Lipsick –

Garda personală –

Rondel de mine către tine -

... Pentru că -

Vinul verde –

Moartea sixtină –

Iarnă la Dunăre –

Foarte unu –

Nisip la cafea...

Sclav –

Evoluție –

De verde –

Timp –

Lumi –

Supraviețuitorul –

Rugămintea cuvântului “EU” către cuvântul “TU” –

Șapte –

Viață – de – câine –

Romanța măruntelor iubiri –

Foarte doi –

Aproape de-aproape –

Cântec de tine –

Bluesul vacuței –

Cartea a doua : NAVIGÂND

Strictul necesar -

Moartea – ca sală de așteptare –

Mișto! –

Scurtcircuit greșit –

Dormi, dormi –

Oasele timpului –

Kintocen –

Vina drumului lung –

Cartea a treia : SOFT STORIES

Rockada –

Cântec despre bunele soții –

Bărbații sunt cu toți de două feluri –

Cântec jilav -

Cânticul ancorei –

Ceai bayan

Ayran

Cartea a patra : AMINTIRI

Zen –

Secetă de exemple –

Pedepse exemplare –

Derivă –

Povestind, Ulise colindând Lumea –

Mezoland –

Laudă Finței -

DE ACELAȘI AUTOR:

- **“Fetița care avea prea mulți pistrui”** – povești, editura “Porto-Franco”, Galați, 1991 (cu ilustrațiile autorului)
- **“Odiseea pentru uz intern”** – roman despre viața marinarilor români, editura “Logos”, Galați, 1997 (coperta desenată de autor)
- **“Zaraza”** – roman, publicat în foileton în cotidianul “Viața liberă”, Galați, 1997 (cu pseudonim)
- **“TEATRU: Paparazzi/ Polonius”** - dramaturgie, editura “Dominus”, Galați, 1998
- **“POLONIUS – A Political Farce”** – dramaturgie, editura “Alma”, Galați, 2000 (în limba engleză: coperta și ilustrațiile aparțin autorului)
- **“Mașina de distrus tot”** – povestiri și nuvele, editura N’ERGO, Galați, 2001
- **“Jihad”** – roman de anticipație, editura N’ERGO, Galați, 2002
- **“PUSH-PUSH!”** – roman de sertar, editura “N’ERGO”, Galați, 2002 (ediție electronică; coperta și ilustrațiile aparțin autorului)
- **“Țara de sub picior”** – ecobasm, editura “N’ERGO”, 2005 (coperta și ilustrațiile autorului)

ÎN PREGĂTIRE:

- **“Împăratul gunoaielor”** – basm politic
- **“Munci scurte pentru îngeri grași”** - roman